

"Het was, opnieuw, liefde"

Vragend keek de docent de klas rond en wachtte geduldig af. Zou echt niemand, helemaal niemand, hem het antwoord kunnen geven? Ook Agnes niet? Overal zag hij hoofden, afgewend of gebogen, een gapende mond, een afwezige blik in de ogen. Er heerste een doodse stilte in het naargeestige lokaal.

‘Niemand?’

Hans kon het gepiep en gerommel in de buik van z’n buurman duidelijk horen. Het bekertje koffie of chocola, wat het ook geweest mocht zijn, gierde de bocht om.

‘Nou, dan geef ik zelf het antwoord maar,’ ging de docent onverdroten verder.

Agnes hield niet van die lange, bange stiltes, maar ze vertikte het om steeds weer als enige de hand op te steken. Wat ze wist hield ze lekker voor zich. Laat die luie slampampers nu maar eens voor zichzelf denken, dacht ze. Ze keek naar dat oerstomme kind dat altijd naast haar zat, en zag hoe ze daar met haar grote koeienogen naar ‘De Bink’ met z’n leren jasje zat te staren.

‘Hoe voel je je nou dat ie weer terug is?’ fluisterde ze. ‘Zeker een beetje blij in de buik, hè?’ Want ‘De Bink’ had onlangs een ongelukje met z’n motorfiets gehad, en Rieka, het meisje met de grote, dwaze ogen, had heel wat af geleden toen hij een paar weken niet was komen opdagen.

Voor Achmed was het allemaal veel te moeilijk, dat kon iedereen altijd aan z’n droevige kop zien. Hij heette eigenlijk Issur, maar dat vond niemand Turks genoeg. Nu zat hij wat beteuterd te kijken naar het briefje in z’n hand:

TURK ZOEK VROU.LEEFTEIT
GEEF NIKS, OOK MET KIND
OF ANDERE KLEINE GEBREK
GEEN BEZWAR.

Arie, die altijd vol zat met zulke grappen, had het net voor de les aan hem gegeven. ‘Heb jij deze advertentie bij de supermarkt opgehangen, Achmed?’ had Arie hem gevraagd. Aan Arie had hij ook z’n nieuwe naam te danken.

‘Dan zal ik het nog één keer uitleggen, helemaal vanaf het begin,’ vervolgde de docent onverstoort. ‘Ik snap niks van,’ zei Achmed nog ten overvloede.

‘Dat dacht ik al,’ zei de docent begripvol. Even was het stil. De klas kon hem zien nadenken. Op welke manier zou hij het nu eens proberen? Maar net toen hij het gevonden had en z’n mond open wilde doen werd de rust verstoord door wat vreemd aandoende, galmende geluiden, die vanuit de gang het lokaal binnen drongen. Iemand liep luid jodelend door de gang.

‘Zeker met z’n lullie tussen de wc-deur klem gezeten,’ was Arie’s droge commentaar.

Toen iedereen eindelijk weer bijgekomen was van het lachen, raadpleegde de docent z’n horloge. Zeven minuten nog maar. Jammer. Geen tijd meer om nog eens ‘t KOFSCHIP of ‘t FOKSCHAAP uit te leggen, besloot hij.

In de kantine, net toen hij richting koffiemachine liep, werd de leraar aangeklampt door Mevrouw Mulder, die hem over haar medische toestand kwam inlichten. Hoge bloeddruk, gordelroos, en likdoorns kwamen ter sprake. Hij luisterde maar half, maar bleef haar vriendelijk toeknikken. Dat zou hij ook gedaan hebben als ze hem nu vertelde dat ze zag dat er een olifant per parachute landde op het binnenplaatsje. De groep waartoe Mevrouw Mulder behoorde, spottend ‘de soepkippen’ genoemd door de conciërge, deed een opstapcursus. Onderwijs voor volwassenen, gemiste kansen vroeger alsnog goedmaken, was wat de klok sloeg. Dit was de groep waar hij het liefst mee werkte en z’n engelengeduld raakte dan ook nooit op. Hij voelde zich verplicht bij hun tafeltje aan te sluiten, hoewel hij eigenlijk liever in z’n eentje had willen zitten om even uit te blazen. Niks daarvan. De gebruikelijke koffiekakofonie. Het bestond niet dat hij zelf een kopje koffie kon halen en zelf de vereiste hoeveelheden suiker en melk in kon doen. Nee, er werd voor hem gezorgd. Door liefst drie dames, die ook voor alle anderen aan het tafeltje koffie haalden. ‘Wat wil jij erin, melk en suiker?’ ‘Alles er in’. ‘En jij Alie, alleen suiker of allen melk?’ ‘Jij Riet?’ ‘Wolkje?’ ‘Grote wolk of kleine wolk?’ ‘Ho, niet zo veel! Dat is toch geen wolkje, dat is een cumuluswolk.’ ‘Wat was het ook weer, wel suiker en geen melk of geen melk en wel suiker?’ ‘Klein schepje, groot schepje?’ ‘O sorry hoor. Ik haal wel even een doekje. Of heeft iemand toevallig papieren zakdoekjes?’ ‘Soepkippengekakel’ noemde de conciërge het.

Deze groep kreeg wegens ruimtegebrek les in het computerlokaal. Ze mochten daar geen koffie meer drinken nadat iemand met een bibberhand koffie over zo'n apparaat gemorst had en duizend gulden schade had aangericht.

De docent kreeg een kop koffie voorgezet, met een sloot melk erin maar zonder suiker, hoewel twee flinke scheppen hem meestal de energie gaven om er weer een aantal uren tegen aan te gaan. Hij bleef knikken en glimlachen achter het onzichtbare muurtje dat hij rondom zich had opgetrokken.

Toen hij laat op de middag thuiskwam - de docentenvergadering had de laatste krachten uit z'n lijf en z'n geest doen wegvloeien - voelde hij dat z'n ogen hem scheef in z'n kop stonden. Hij wilde in in één rechte lijn doorlopen, van de voordeur naar de slaapkamer, om met gesloten gordijnen een poosje op het bed te liggen, maar werd in de gang besprongen door z'n hond en z'n vrouw. Z'n vrouw, die de hele dag nog geen mens gezien had of gesproken, vertelde enthousiast over de krokussen die waren opgekomen. 'Ach mens, sodemieter op met je krokussen,' snauwde hij haar toe. De hond gaf hij een trap. Of was het andersom, de vrouw een trap en de hond een snauw; kon ook wel, dat wist hij niet.

Na een uur opende hij weer de ogen. Hij had geslapen. Heerlijke geuren vanuit de keuken vertelden hem dat ze vandaag z'n lievelingskostje zouden krijgen: gebakken aardappelen met rundvlees. Als een herboren mens verscheen hij na zich gewassen te hebben aan tafel. 'Ik zie dat de krokussen er dit jaar heel mooi bij staan,' zei hij tot z'n vrouw. Ze glimlachte hem toe en schepte z'n bord vol. Het was, opnieuw, liefde.